

בש"פ 7447/19 - עידן קוסובסקי נגד משטרת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7447/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

בשם המבקש: עידן קוסובסקי

נ ג ד

המשיבה: משטרת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט י' פרסקי) בע"ח 7902-11-19 מיום 6.11.2019 בערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (השופטים ע' קויפמן ו-י' בן דוד) במ"י 383-11-19 מיום 4.11.2019

בשם המבקש: עו"ד שמואל ברזני

בשם המשיבה: עו"ד רחלי זוארץ-לוי

החלטה

**

לפני בקשת רשות ערעור לפי סעיף 70ד(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט), על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' פרסקי) מיום 6.11.2019, אשר קיבל את ערר המשיבה על החלטות בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטים ע' קויפמן ו-י' בן דוד) מיום 1.11.2019 עמוד 1

ומיום 4.11.2019 והתיר את פרסום שמו של המבקש.

1. בתמצית ייאמר, כי ביום 31.10.2019 נעצר המבקש, פסיכולוג במקצועו, בחשד לביצוע עבירות מין בשנות ה-90 של המאה העשרים. בדיון להארכת מעצר שהתקיים ביום 1.11.2019 אסר בית משפט השלום על פרסום שמו של המבקש, לבקשתו, נוכח השלב הראשוני של החקירה ותוך ציון הזמן שחלף מהמעשים המיוחסים לו.
2. ביום 3.11.2019 הגישה המשיבה בקשה לפרסום שמו של המבקש בטענה כי ישנו אינטרס ציבורי בפרסום שמו ותמונתו של המבקש, שכן הדבר עשוי לסייע לגילוי עבירות מין נוספות שבוצעו על ידו. ביום 4.11.2019 דחה בית משפט השלום את הבקשה, בצינו כי טרם התקבלו תוצריהן של פעולות חקירה מסוימות שיש בהן כדי להכריע את גורל הבקשה. על כן, בשלב בו מצויה החקירה ביכר בית השלום להותיר את צו איסור הפרסום על כנו.
3. ביום 6.11.2016 נדון והתקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום לאסור את פרסום שמו של המבקש, בטענה כי הדבר נדרש לשם ביצוע פעולות חקירה. במסגרת הדיון העלו באי-כוח המבקש הצעה חלופית לפעולות החקירה בדמות מסירת פרטי מטופליו של המבקש וכן מסירת הטלפון הנייד והמחשב האישי שלו לצורך בדיקת המשיבה. בהחלטתו קבע בית המשפט המחוזי כי קיים חשד סביר לכך שהמבקש ביצע את העבירות המיוחסות לו וקיימות פעולות חקירה שטרם הסתיימו. על כן, לא ניתן לומר כי לא קיים עניין בפרסום שמו של המבקש מבחינת ביצוע פעולות חקירה. כן ציין בית המשפט, במענה לטענה כי העבירות המיוחסות למבקש התיישנו זה מכבר, כי בחומרי החקירה ישנן אינדיקציות לחשדות בגין מעשים מהעת האחרונה. מנגד, לא מצא בית המשפט כי ייגרם למבקש נזק חמור המצדיק את הותרת צו איסור הפרסום על כנו.

מכאן הבקשה לפני.

4. המבקש טוען במסגרת הבקשה כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר התיר את פרסום שמו, שכן הנזק שייגרם לו כתוצאה מהפרסום הוא חמור. מנגד, לשיטתו, אין כל צורך חקירתי אמיתי לפרסום שמו, שכן הוא שיתף פעולה עם המשיבה וחשף את רשימת מטופליו. המשיבה בתגובתה טענה כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה למתן רשות ערעור ורק בשל כך יש לדחותה. מעבר לכך ולגופם של דברים, טענה המשיבה כי בהתאם לפסיקה הנוהגת, העובדה שפרסום החשדות נגד המבקש עלול לגרום לו "נזק נלווה" ואפילו פגיעה מקצועית, היא אינה בגדר "נזק חמור" המטה את הכף לעבר איסור פרסום שמו. עוד הוסיפה המשיבה וטענה כי יש ליתן משקל מיוחד לאינטרס הציבורי בפרסום שמם של חשודים בעבירות מין, כבענייננו, מן הטעם של אזהרת הציבור ולשם קידום החקירה המשטרית בתקווה לעודד נפגעים נוספים להגיש תלונה. לבסוף, ציינה המשיבה כי הצעתו של המבקש להעמיד לרשותה את כלל רשימת מטופליו שובה את הלב, אך אינה ישימה ואף כרוכה בפגיעה קשה בפרטיותם של כלל מטופליו.
5. לאחר עיון בבקשה ושמיעת הצדדים בדיון שהתקיים לפני, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

ראשית ייאמר כי בקשת רשות ערעור לפי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט תתקבל רק כאשר הבקשה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או סוגיה ציבורית בעל חשיבות כללית, או כאשר עלול להיגרם חוסר צדק או עיוות דין (ראו: בש"פ 8218/15 לזר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (2.12.2015); בש"פ 6806/14 חכים נ' מדינת ישראל

(15.10.2014). הבקשה דנא נטועה כל כולה בנסיבותיו הפרטניות של המקרה ונסובה סביב יישומם של ההלכות בדבר שאלת פרסום שמו של המבקש ואינה מצדיקה קבלת הבקשה ב"גלגול שלישי".

6. מעבר לכך אציין בקצרה כי לא עלה בידי המבקש להראות כי מתקיימים התנאים המצדיקים את מניעת פרסום שמו. בהתאם להלכה הפסוקה, על המבקש למנוע את פרסום שמו מוטל להוכיח שני תנאים מצטברים: כי הפרסום יגרום לו לנזק חמור החורג מהנזק הרגיל הנגרם עקב הפרסום; כי מן הראוי להעדיף את עניינו על פני העניין הציבורי שבפרסום שמו (ראו: בש"פ 9999/17 זורנו נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (27.12.2017)). בענייננו, אני נכון לקבל את הטענה כי למבקש צפוי להיגרם נזק כתוצאה מפרסום שמו. ברם, מחומר החקירה העדכני שהציגה המשיבה בדיון שקיימתי עולה כי אף אם אכן צפוי להיגרם למבקש נזק חמור כתוצאה מהפרסום, אין ספק כי האינטרס הציבורי גובר במקרה דנא. אוסיף כי לא מצאתי שיש בהצעתו של המבקש כדי למלא אחר תכלית פרסום שמו. כמו כן, ישנן רגליים מוצקות לסברת המשיבה כי הדרך המוצעת על ידי המבקש תסב נזק למטופליו שיעלה על התועלת העשויה לצמוח מכך.

7. סוף דבר: הבקשה נדחית. הצו המעכב את פרסום שמו של המבקש מבוטל בזאת.

ניתנה היום, כ"ג בחשון התש"פ (21.11.2019).

שׁוֹפֵט